3 OCT. 1940 — No. 2.

De Nationaal-Socialistische Vrouw

Verschijnt om de 14 dagen
Uitgave: NENASU - Leiden
Hoofdopstelster: A. W. te Luij, Nwe Schoolstr. 16a, Den Haag, Tel. 115482
Administratie-adres: Postbus No. 2 - Leiden - Telefoon No. 21545

Abonnementsprijs: f 0.75 per halfjaar; f 1.50 per jaar; bij vooruitbetaling op giro 207915 t.n.v. Volk en Vaderland, Leiden (met vermelding „Vrouwenblad"). Losse nummers 6 cent. — Door storting van f 0.38 ontvangt men de nog te verschijnen nummers vóór 1 Januari 1941. — Advertenties 25 cent per regel. Korting bij contract.

Fijn... wij eten tomatensoep!

Het is daar, waar strenge heerenhuizen, hoog van gevel, met statige deuren met een ontoegankelijk uiterlijk, zich verheffen langs de modern geasphalteerde rechtgelijnde straten. Zij, die niet zoo goed bekend zijn in Den Haag, de stad waar de traditioneele deftigheid uit een grijzend verleden wedijvert met de moderne grilligheid, welke een geesteskind is van democratisch verval en liberale verwordenheid, wanen zich in een deftige buurt wanneer ze loopen langs de mooie huizen van de Laan van Meerdervoort, de Javastraat door, zoo naar de meer moderne wijken van het Benoordenhout, waar men voor veel geld kan wonen in zeer moderne en zeer deftige flatgebouwen, die daar reeds het stadsbeeld beheerschen. Men loopt vergenoegd langs deze straten, blijft af en toe staan kijken voor de welvoorziene goed uitgestalde etalagekasten. Kleeding van de duurste soort, hoog geprijsde exotische bloemen, fijne banketbakkerswinkels, etalages met het fijnste en uitgezochtste fruit voor den meest verwenden smaak!

Zoo nu en dan loopt ge — zonder het eigenlijk te bemerken — een zijstraat langs. Ge kijkt er niet eens in, uw blik is nu eenmaal geheel en al gevangen door al deze statigheid om u heen. En toch juist als ge stoep — af, stoep — op stapt, staat ge — en nu met recht — op de grens van twee maatschappelijke werelden, want daar àchter die rijzigheid der heerenhuizen liggen — in elkaar gedoken en tegen elkander aangeleund, als willen ze trachten elkaar toch nog een beetje te verwarmen en te troosten in hun grauw bestaan — de huisjes van hen, die niet met aardsche goederen zóó zijn bedeeld, dat zij kunnen rèchtop loopen, met gezonden blos op de wangen en met heele schoenen aan de voeten. Het is ook daar — in Javalaan, Mallemolen en in de nauwelijks te vinden hofjes van de Frederikstraat — dat de jeugd, ònze eigen Nederlandsche jeugd, ònze toekomst, zich koestert in de matte zonnestralen, welke de herfst ons nog gunt. Het is daar — en niet alleen dáár maar op vele, andere plaatsen in ons vaderland, op plekjes die u noch ik ooit hebben kunnen vinden — dat het onkruid onzer samenleving, het onkruid dat heet: de armoede, welig tiert.

En nu gaan wij u eens wat vertellen over een handjevol jeugd, een ploegje zwartgehemde jonge mannen en...... een heele groote ketel tomatensoep!

De Hagenaars weten het wel: in de Balistraat, een zijstraat van de reeds voornoemde Javastraat, is het kwartier van W.A. en N.J.S. En in dat kwartier komen sedert eenige weken iederen avond om half zes — en ze zijn op tijd! — de kinderen die daar achter die hooge huizen wonen. Wij zijn eens gaan kijken wat we zagen, deed in ons een nog mogelijk nòg vasteren wil tot eenheid en opbouw van ons ontwrichte volksleven ontstaan.

Om half zes was er eten geblazen, maar om vijf uur stonden ze er al in groepjes, jongens en meisjes, de oogen groot van verwachting. Sommigen waren netjes gewasschen, de haren gekamd; de meesten echter erbarmelijk om aan te zien met vuile vodden om de magere verkleumde lichaampjes.

> Wat nuttigheid is het, mijne broeders, indien iemand zegt, dat hij het geloof heeft en hij heeft de werken niet? Kan dat geloof hem zalig maken? Indien er nu een broeder of zuster naakt zoude zijn en gebrek zoude hebben aan het dagelijksch voedsel, en iemand van U tot hen zoude zeggen: Gaat heenen in vrede, wordt warm en wordt verzadigd; en gijlieden zoudt hun niet geven de nooddruftigheden des lichaams, wat nuttigheid is dat?
>
> Jacobus 2, 14 : 15 : 16

Eenigen — de brutaalsten — waren er al achter gekomen wat ze te eten kregen. Met hoogroode wangen kwamen ze toegestormd op de anderen, pakten elkander niet al te zacht bij de schouders en schreeuwden elkaar toe: Jó, fijn, we krijgen tomatensoep. En d'r zitten balletjes in. Mm! Ze sprongen en dansten van pleizier. Niets — maar dan ook niets ter wereld — interesseerde den kleinen op dit oogenblik dan.... tomatensoep, heerlijke vette, warme tomatensoep waarvan ze konden slurpen zooveel ze wilden, want...... er was genoeg. Een W.A.-man doet niets half. En dan gingen ze eindelijk aan de lange met vroolijk blauw geblokt zeildoek gedekte tafels zitten. Er waren er wel vijftig van zes, acht, tien jaar en ouder. We zagen er zelfs een kleuter van nauwelijks vier jaar zitten, die moederlijk gevoerd werd door het oudere zusje.

Een W.A.-man gebood eenige oogenblikken stilte. Hij had de orde er al goed in, want direct was alles heel stil, de meesten wisten het al: wie bidden wil gaat nu eerst bidden. En daar gingen hier en daar de hoofdjes eerbiedig omlaag, de

toegeknepen. Zij, die niet weten wat bidden is, die nooit leerden hun Schepper aan te roepen, bleven stil zitten de oogen strak gevestigd op de reeds uitgeschepte soep en wachtten op het sein „smakelijk eten". Allen gunden zich nog den tijd „Dank u wel, meneer!" en dan vielen ze aan. Zij, die groote magen hadden, kregen nog een tweede bord en er werden dikke sneden besmeerd brood rondgedeeld die erin gingen als koek. Jonge W.A.-mannen en stormers van den N.J.S. liepen af en aan, verzorgden de kinderen als waren het hun broertjes. En „nog een andere meneer" speelde opgewekte liederen op de piano en de kinderen — in goede stemming gekomen na een stevigen maaltijd — zetten luidkeels in.

Ge vraagt u af, hoe komt men — in dezen tijd van brood-, vet- en vleeschbonnen aan het noodige. Hier hebben wij weer een voorbeeld wat daadwerkelijke kameraadschap en wil tot de dáád vermag. Wil men eten kunnen uitdeelen, dan moeten er bonnen worden ingezameld en desnoods een eigen bon worden weggegeven en een eigen sneedje brood ontbeerd om de kleine misdeelde volksgenootjes te helpen. Een W.A.-man weet raad en weet ook wat men met samenwerking vermag. En daarom wendde hij zich tot de Haagsche N.S.V.O. en vroeg: helpt ons om bonnen in te zamelen. En de tomatensoep — bereid van èchte versche tomaten — èn de balletjes èn het brood, het zijn de beste tastbare bewijzen wàt door samenwerking wordt bereikt.

Nu nog moeten wij ons tevreden stellen met lapmiddelen, spoedig zullen wij ons werk hebben uitgebreid over geheel ons land, zullen ook wij onze winterhulp hebben en zal geen volksgenoot koude en honger behoeven te lijden. Doch daartoe moeten wij àllen, eensgezind meehelpen, ook zij, die nog buitenstaander zijn, die nog niet den moed hadden dáádwerkelijk aan onzen grootschen strijd deel te nemen.

Gij, Nederlandsche vrouwen, uit àlle rangen en standen, uit alle steden, dorpen en gehuchtjes, helpt ons bouwen. Wij moeten beginnen bij het begin. De kern weten te vinden van al deze ellende en verwording. Wij beginnen bij het **gezin** zelf, het gezin dat door werkloosheid en het alles vernietigend egoïsme van het kapitalisme werd ontwricht en uit elkaar geslagen.

Wij helpen en steunen hen, die door den stroom van dit vernietigend materialisme werden meegesleurd en dan, toen de eb kwam, werden neergeworpen op het strand als een wrak.

Sluit u aan, Nederlandsche vrouwen, weest hecht en sterk in uw eensgezindheid, in uw wil tot opbouw, tot heil van alle kleinen die nu nog verkommeren in donkere sloppen; tot heil van de geheele Nederlandsche jeugd!

Deze foto werd de vorige week genomen. De kinderen werden toen na den maaltijd op druiven getracteerd. — In het midden Dr. van Renesse.

EERT DEN ARBEID

Bouwers van den nieuwen Staat!
Steekt de handen uit de mouwen;
Laten wij tezamen bouwen
't Nederland, dat komen gaat.

Aan den slag! Maar ..... welgemoed;
Frisch van geest en blij van zinnen;
Moeilijkheden overwinnen
Staalt de kracht en sterkt den moed.

Schept dan in den arbeid vreugd.
Dàn slechts kan het werken loonen
Als wij onze krachten toonen
Dankbaar en oprecht verheugd.

Arbeid is een eereplicht.
Werken mogen is een zegen,
Op ons levenspad gekregen,
Die ons zijn op aard' verlicht.

Bouwers van den nieuwen Staat!
Wat volbrac[illegible] wordt moog' ons leeren
Om den arl[illegible] weer te eeren
Nu het om ons Neerland gaat!

G. E. MONSEES-VAN DER VEEN

TROUW

Het is een van de teekenen des tijds, dat de eigenschap „trouw" zoo sterk is verloren gegaan, dat zelfs de gedachte eraan velen volkomen vreemd is geworden. Immers, trouw is een eigenschap die zich alleen maar ontplooien kan binnen het kader van een wereldbeschouwing die vaste, onveranderlijke grondbeginselen erkent, door een hoogere orde ingesteld, kortom trouw is alleen bestaanbaar in een God-belijdende wereldbeschouwing.

De wereldbeschouwing van het achter ons liggende tijdperk nu, was niet God-belijdend. Het individualisme, dat als hoogste wet kende het uitleven van de eigen persoonlijkheid, erkende geen bindingen van hooger orde omdat deze in den weg zouden staan — aldus meende men — aan de onbelemmerde ontplooiïng van de persoonlijkheid. De mensch van het begin en het eind, het alpha en omega van de individualistische wereldbeschouwing.

Maar op het oogenblik, dat de mensch de maat van alle dingen is, op dat zelfde oogenblik is alle vastheid, alle beginsel, ieder richtsnoer verdwenen. Zoodra de mensch alleen zijn eigen wetten erkent, die dan bepaald worden door zijn persoonlijke opvatting van wat zelfontplooiïng is, verdwijnt elke vastheid uit zijn leven. Hem zal het eene moment dit, het andere moment het tegengestelde goeddunken.

Hij kan zichzelf niet getrouw blijven, geslingerd als hij wordt tusschen zijn aandriften en zijn verlangen naar innerlijke rust; voortdurend en instinctmatig blijft hij het evenwicht tusschen deze twee polen zoeken, zonder het evenwel te kunnen vinden omdat geen enkel hooger beginsel hem een toetssteen is waaraan hij de waarde van zijn aandriften kan toetsen, aldus een zekere vaste lijn in zijn leven volgend en daardoor wakend voor zijn innerlijke rust.

Hij kan zichzelf niet getrouw blijven, laat staan iemand of iets anders. Het is geen wonder dat dit tijdperk zoo veel echtscheidingen te zien gaf en dat in alle zaken van het openbare leven de beginselloosheid hoogtij vierde. Geen mensch kan vastheid in zich zelf vinden. En trouw aan de levenswaarden, die de gemeenschap beheerschen, vooronderstelt trouw aan een beginsel, dat ons van hooger hand wordt gesteld.

Omdat onze Leider heeft begrepen, dat alle ellende over ons land en ons volk is voortgevloeid uit een niet-Godbelijdende wereldbeschouwing, daarom heeft hij als eerste bron van ons nationaal-socialisme genoemd: het Godsvertrouwen. Het nationaal-socialisme eischt van ons trouw aan ons Volk, trouw aan ons Vaderland, trouw aan onzen arbeid, trouw ook aan ons gezin. De Leider heeft begrepen, dat deze trouw alleen bestaan kan indien wij allen uit een wereldbeschouwing leven, die ons een onveranderlijke toetssteen geeft, waaraan wij ons doen en laten kunnen toetsen. Uit onze trouw aan deze innerlijke toetssteen, uit onze trouw aan God vloeit onze trouw aan andere levenswaarden voort.

Ook de trouw aan onzen arbeid en aan ons gezin. Want voor ons is dit het meest op den voorgrond tredende, waar wij onze trouw kunnen toonen. Trouw aan ons gezin, dat beteekent ook onzen plicht doen zonder klagen, indien alles nu eens niet precies zoo glad gaat als wij willen, als onze echtgenoot avond aan avond uit is omdat de Beweging hem opeischt, omdat hij strijdt voor zijn volk en zijn vaderland.

Trouw is een van de deugden die een nationaal-socialist moeten sieren. Laat ons, ieder voor ons zelf, ons telkens er op bezinnen of wij trouw zijn geweest!

HET „ONTDUIK"-SYSTEEM

In het damesweekblad „De Libelle" van 20 September j.l. vinden wij den volgenden „wenk":

„Luiers zijn vrij van punten! Aanstaande of jonge moeders, koopt wat meer luiers voor uw baby dan u noodig heeft. Een gedeelte van deze luiers voorziet u dan van lusjes en gebruikt ze als keuken- of toilethanddoek. (Deze raad werd ons gegeven door mej. J. H. te Den Haag.)"

De moraal van sommige Nederlandsche vrouwen is wel ver gezakt om in dit opzicht eigenlijk het moederschap te misbruiken voor het inslaan van linnengoed en om op die manier de distributiewetten te ontduiken. Wij zijn benieuwd, of deze jonge dame nog meer van dergelijke trucjes weet! Wij hebben hiér niet anders dan minachting voor, maar wij betreuren het ten zeerste, dat een blad als „De Libelle" er zich toe leent om dergelijke „wenken" op te nemen.

Bovendien: begrijpt men dan niet, dat de eersten, die hiervan de dupe zullen worden de toekomstige moeders zijn, die hieraan geen gevolg geven? Het ligt voor de hand, dat op die wijze direct een verbod voor den vrijen verkoop van luiers wordt uitgevaardigd, hetgeen dan zeer te billijken valt. Eveneens was dit immers het geval met de wol, die voor baby-goed vrij te koopen was, doch die — door misbruik — thans onder de distributie valt.

Van gemeenschapszin gesproken....

Het is bij de ... peper af!

Een dame in Brussel had, vóór de Duitsche bezetting aldaar, een voorraad peper ingeslagen van niet minder dan ..... tachtig pond. Er schijnt bij deze dame in de buurt geen bom terecht te zijn gekomen, anders hadden wij tot hier kunnen hooren niezen!

Een nationaal-socialistische vrouw kent geen duisternis. Zij ziet slechts het licht.

HET KIND moet van de GEVAARLIJKE STRAAT

In ons vorig nummer wezen wij — naar aanleiding van den door den Rijkscommissaris getroffen maatregel om in de kolonie Hueskens bij Heerlen een kinderspeelplaats te doen inrichten — op de groote behoefte, in de groote steden vooral, aan deze speelplaatsen.

Niet alle ouders zijn door de omstandigheden, waarin zij verkeeren, in staat, om den heelen dag toezicht te houden op hun kinderen. Ge zult zeggen: daar is de bewaarschool. Zeker, doch wanneer de kinderen thuis komen, òf uit de bewaarschool, òf uit de lagere school, dan gaan de meesten toch nog de straat op om met hun kameraadjes te spelen. Een kind kan men nu eenmaal niet thuis aan een poot van de tafel vastbinden en dat is ook heelemaal niet goed, omdat het kind een zekere vrijheid van beweging moet hebben. Het moet op zijn tijd naar hartelust kunnen ravotten en spelen, het moet een gedeelte van den dag in de buitenlucht kunnen doorbrengen. Maar dan moet ook daar over het kind worden gewaakt.

Hier moeten wij naar onze Oosterburen verwijzen, die dit probleem op zoo radicale wijze hebben opgelost door B.D.M. en Hitlerjeugd. Geen schotjesgeest tusschen de jeugd omwille van geloof of politieke richting der ouders, maar één groote jeugdklasse uit één volk.

Wie in de gelegenheid is geweest sinds de machtsovername van Hitler, ieder jaar opnieuw weer naar Duitschland te gaan, zal het zijn opgevallen, dat men ieder jaar opnieuw weer minder kinderen op straat zag spelen.

Na schooltijd bestaat de gelegenheid voor kleine en groote kinderen zich naar lichaam en geest te ontwikkelen en ontspannen onder deskundige leiding. Zoodoende worden den ouders — vooral hun, wij zeiden het reeds, die door groote gezinnen of door beroep niet in staat zijn op ieder uur van den dag aandacht aan het kind te besteden — heel wat zorgen weggenomen.

Vooral ook kameraadschap, liefde voor het eigen volk, voor land- en natuurschoon, liefde tot het dier, wordt den kinderen in deze éene groote jeugdorganisatie bijgebracht, terwijl ook aan de cultureele opvoeding groote aandacht wordt besteed. Men neme maar eens de Zondagochtend-concerten voor de grootere jongens en meisjes, tijdens welke concerten, die worden gegeven door goede symphonie-orkesten, de kinderen vertrouwd geraken met de groote meesters der toonkunst.

Ook in Nederland hadden en hebben wij nog onze jeugdorganisaties, maar helaas, tot eenheid van de geheele Nederlandsche jeugd, een eenheid welke toch allereerste voorwaarde is voor den opbouw van een gezond volk, was het tot nu toe nooit gekomen. De katholieke jeugd moest streng gescheiden blijven van de protestantsche, terwijl ook de politieke gezindheid der ouders wel de voornaamste rol speelde. Het belang van onze jeugd kwam door het luid gekrakeel van de 58 plus nog meer politieke partijen en -tjes in ons vaderland in de verdrukking. Hoe harder men elkaar toeschreeuwde, dat er toch vooral éénheid moest komen, maar intusschen ieder door het helsch lawaai doof werd en tenslotte maar liefst zijn eigen gangetje ging — ook al om eigen standje te behouden — hoe meer stond onze jeugd, die er toch wel het meeste recht op heeft dat men voor haar weer opbouwt, wat men heeft afgebroken, op den stoeprand en kon daar elk oogenblik, zoodra de eenheids-schreeuwers op de stoep zelf handgemeen zouden worden van den rand worden geduwd.

Wij, nationaal-socialisten, die in onze jeugd het kostbaarste goed van ons volk zien en haar daarom zuiver moeten houden, willen alleen een één en ondeelbare jeugdorganisatie waarin alle jongens en meisjes — ongeacht welk geloof zij hebben, ongeacht of hun vader bankier of schoenmaker is — elkaar vinden en de kameraadschap in practijk brengen.

Doch, zooals wij reeds zeiden, zij moet staan onder deskundige leiding.

In dezen zin werkt de Nationale Jeugd Storm, die kinderen uit alle rangen en standen, uit alle lagen der bevolking ongeacht confessie, tot elkander brengt,

Dat door deze jeugdorganisatie uiteindelijk de zoo noodzakelijke eenheid van onze jeugd zal worden tot stand gebracht, daarvan zijn wij zeker, maar daarom moet het kind ook van zijn prille jeugd af in deze eenheidsgedachte worden opgevoed. Het programma van het nationaal-socialistisch volksonderwijs is daarop ook geheel gebaseerd.

Men leze de brochure „Het onderwijs in den nationaal-socialistischen staat."

De moeder uiteindelijk toch blijft de belangrijkste opvoedster en daarom moet het kind in het gezin zelf zich geborgen weten en volkomen veilig voelen.

Wanneer echter de moeder zelf niet altijd het toezicht kan houden, dan moet zij met een gerust hart haar kind aan het toezicht van derden kunnen toevertrouwen. Hier is ook alweer die aaneensluitende ring van samenwerking, welke een geheel volk omspant en waarbinnen dit volk zich kan ontplooien tot heil van de geheele gemeenschap.

De jeugd is onze hoop en onze toekomst. Wij moeten ervoor zorgen, dat deze jeugd — wanneer zij eens den arbeid van ons moet overnemen — ons niet vervloekt, omdat wij slechts wanorde achterlieten.

Daarom: laat uw kinderen zich aansluiten bij den N.J.S. en onttrekt hen zoodoende aan de gevaren der straat! ♥

Aan de „buitenstaanders"

Velen zijn er, die zeggen: Ja, dàt willen wij toch ook wel. We wisten niet, dat het nationaal-socialisme dit en dat inhoudt en strijdt voor een betere samenleving.

Of: Nu, dàt is toch wel mooi in het nationaal-socialisme; daarmee ben ik het volkomen eens.

Maar intusschen blijven die menschen staan toekijken met de armen over elkaar. Zij blijven toezien hoe zij, die daadwerkelijk, soms met inzet van eigen leven, strijden om die betere samenleving te krijgen; hoe zij het puin van de oude wereld opruimen en nieuwe wegen banen.

Later willen die toeschouwers dan heel graag achteraan komen en gebruik maken van het gebaande pad.

Wilt ge dat nu werkelijk, buitenstaanders?

Wilt ge nu werkelijk ànderen het werk voor U laten doen en er later voordeel van hebben?

Toe, steek óók eens de handen uit de mouwen. Men kan immers nooit in zichzelf voldaan zijn over een volbrachten arbeid, waaraan men zelf niet heeft medegewerkt!

GEVAREN DIE DE JEUGD BEDREIGEN

„Nachtfeesten".

In de „Maasbode" van 23 September schrijft Pater van Deurne over de vermindering van geboorten in Nederland en over de gevaren die een gezonden bevolkingsaanwas bedreigen.

In dit artikel doet de schrijver aan het slot een beroep op de politieke groepen om vóór alles te trachten „onze liberale, vaak door en door verouderde wetboeken op de mestvaalt te gooien, het loome, onchristelijke egoïsme in ons volk te vernietigen en onze hoogstaande rechterlijke macht in staat te stellen, dat zij met priesters en predikanten de onzedelijkheid zooveel mogelijk kan uitroeien!"

Het zijn echter niet voornamelijk onze liberale en verouderde wetboeken, die aan de zedelijke verwildering van ons volk ten grondslag liggen, zulk een opvatting zoude al te naïef zijn. Het is de door en door rotte, liberale geest, die den groei van het „loome, onchristelijke egoïsme" zoozeer bevorderde, dat ook de beste tradities van het gezinsleven er door werden aangetast. Wat wij overal elders bij den ondergang van het demoliberalisme hebben kunnen aanschouwen, n.l. een weergalooze jeugdverwildering die als een kanker invrat in kerk- en gezinsleven, zag en ziet men ook hier te lande.

De gevaarlijke vrijheid, die onze jonge dochteren, in de groote steden vooral, genieten, heeft geleid tot tal van misstanden, die mede oorzaak zijn der sterke geboorte-vermindering en eveneens leidden tot practijken die in den zin der wet de strengste straffen eischen.

In dit verband moeten wij wijzen op een nieuw gevaar, dat onze jeugd bedreigt.

Het verbod in een groot deel van ons land, om zich des nachts tusschen 10 en 4 uur op straat te bevinden, heeft vindingrijke Joodsche theater- en restaurant-exploitanten op de idee der z.g. „Nachtfeesten" gebracht, feesten waarop onze jeugd zich geheele nachten kan overgeven aan het „vermaak" van den dans. Wij weten, dat in talrijke gezinnen de meisjes zich verheugen op deze feesten, die haar, een door de tijdelijke verbodsbepalingen gedwongen, nachtelijk verblijf buiten het ouderhuis verschaffen. Wij weten ook, dat tal van ouders niet bij machte zijn hun kinderen van dit Joodsche verderf afzijdig te houden. Zij zijn daarvoor te veroordeelen.

Doch evenzeer moet ons oordeel de Joodsche uitbuiters treffen, die van den nood een deugd maken om hun zakken te spekken ten koste van onze Nederlandsche jeugd.

Het ware te wenschen, dat de overheid spoedigst aan deze nachtfeesten een einde maakte, niet alleen wegens hun verderfelijken invloed, doch ook omdat het thans, terwijl duizenden jongemannen hun leven voor een nieuw en gezond Volk van Europa op het spel zetten, allerminst een tijd is om feest te vieren.

Nieuws uit de N.S.V.O.

OOK HAARLEM HEEFT THANS ZIJN N.S.V.O.-HUIS

In tegenwoordigheid van de landelijk leidster der N.S.V.O., kameraadske E. Keers-Laseur, werd op 20 September j.l. het N.S.V.O.-huis van het district Haarlem aldaar geopend.

Ter gelegenheid van deze, voor onze Haarlemsche kameraadskes vooral, feestelijke gebeurtenis, had men voor keurig gedekte tafels gezorgd, versierd met donkerroode dahlia's waartusschen hier en daar zwart lint gespannen was.

Onze geliefde N.S.B.-kleuren waren dus ook hier de vertolking van ons aller wil: de eenheid van ons geheele Dietsche Volk!

Door de goede zorgen van de Haarlemsche kameraadskes kon er thee — en dat in dezen tijd! — worden geschonken en werden de gasten onthaald op heerlijk eigen gebakken krentenbrood!

Voordat de districtsleidster tot de opening overging, werd uit volle borst het Vrouwenlied — dat weldra door geheel Nederland zal klinken — gezongen.

Velen zullen zich afvragen: hoe komen de Haarlemmers aan krentenbrood? Wij zullen het U vertellen; het zal onzen huismoeders vooral interesseeren, hoe men daar ineens aan kwam. Werkelijk, eenvoudig was het niet, want het bonnenstelsel laat het pad der huismoeders nu eenmaal niet over rozen loopen en daarom willen wij dit krentenbrood niet aan de vergetelheid ontrukken.

Hoort hoe een der kameraadskes u het verhaal over het ontstaan van dit krentenbrood in versvorm doet:

HET KRENTENBROOD

'k Zag laatst een kameraadske dwalen,
't Leek of zij eetwaar op ging halen.
Zij bedelde om boter, meel,
Om krenten...... doch zij kreeg niet veel.
Maar toch liet zij den moed niet zakken:
Ze zou een krentenbrood gaan bakken.

De boter krijgt men op de bon,
Zoodat men weinig missen kon.
Op bonnen krijgt men ook het meel
en krenten zijn er ook niet veel.
Toch gaf elkeen een kleinigheid
Met ware offervaardigheid.

Een busje hier, een zakje daar,
Soms was het ook een lepel maar.
Zij sjouwde, zwoegde wat zij kon
(Straks vraagt zij om een schoenenbon!)
Maar toen de zon ter kimme neeg,
Had zij de grondstof voor haar deeg.

Dit **kameraadschapskrentenbrood**
Zij een symbool dan, waar en groot
Van 't offeren voor ons ideaal
Van 't gastvrouw zijn met gul onthaal,
van kracht in het eensgezinde streven,
Van rijkdom in het dienend geven.

Van 't **kameraadschapskrentenbrood** eet mee.
Voor de Landelijk Leidster een Hou-Zee.

Nog een aardig gedicht werd voorgedragen door een der kameraadskes, hetwelk wij hieronder afdrukken:

EIGEN HUIS!

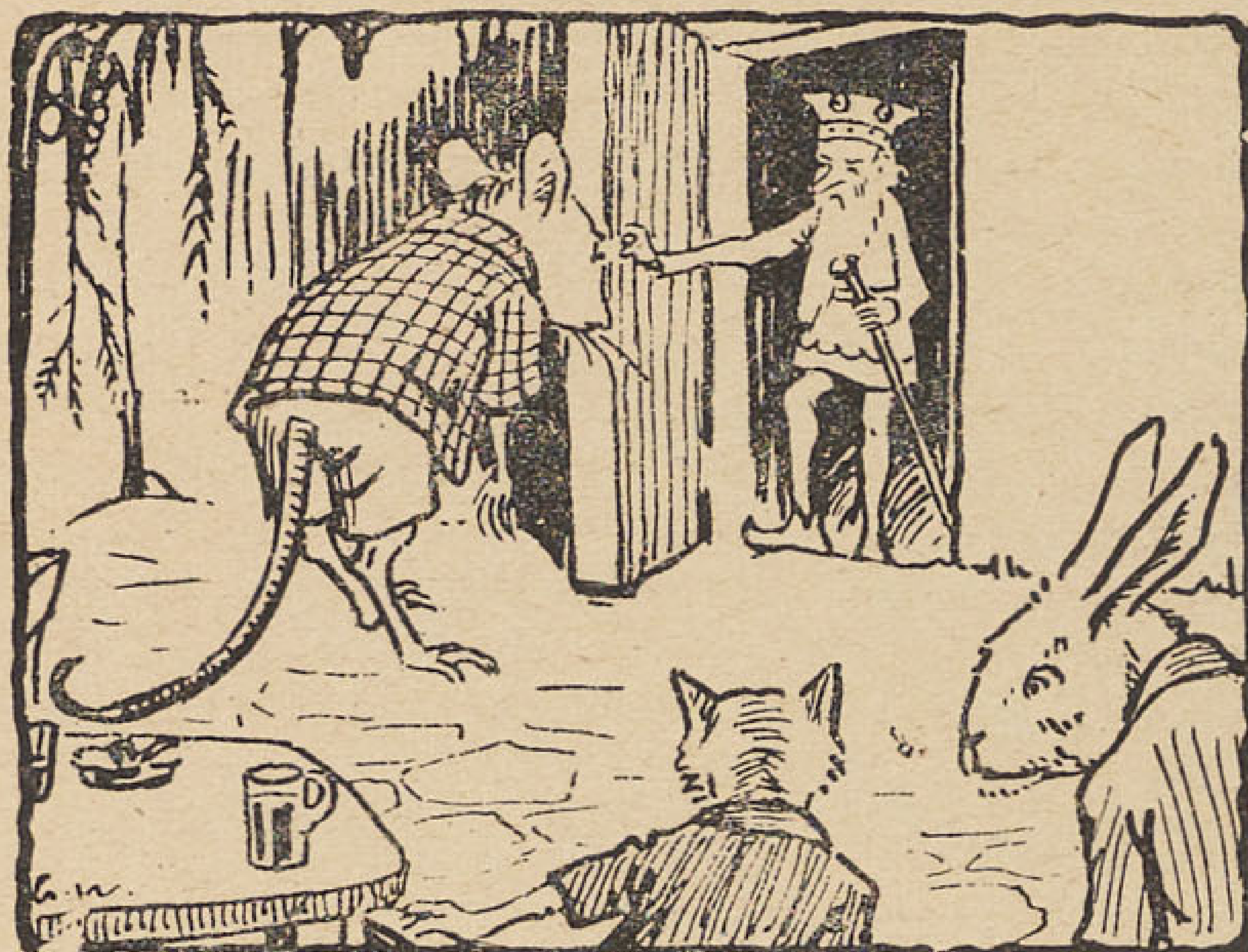
In Haarlem staat een huis, een huis
Voor vrouwen uit ons Volk!
Daar weten zij „het hartvuur heilig"
Daar weten zij „het haardvuur veilig"
Die spreuk is onze tolk.
Tot Volk in strijd om Volk en Land
Waar niet begrijpt ons, bloedverwant noch vrind
Door Volksbedrog en eigenbaat verblind.

Herrijs toch eervol Nederland!
Wij steunden nooit op vreemde hand
In d'eeuwen onzer volksche glorie.
Welaan bereid U, ter victorie
Klinke onze stem van Noord tot Zuid!
Totdat verstaan wordt het geluid:
„In Holland staat een huis, een huis
Voor ieder uit ons Volk!"

In haar toespraak uitte de landelijk leidster er in 't bijzonder haar voldoening over, dat deze middag toonde wat door ware kameraadschap en vooral door onderlinge samenwerking kan worden bereikt.

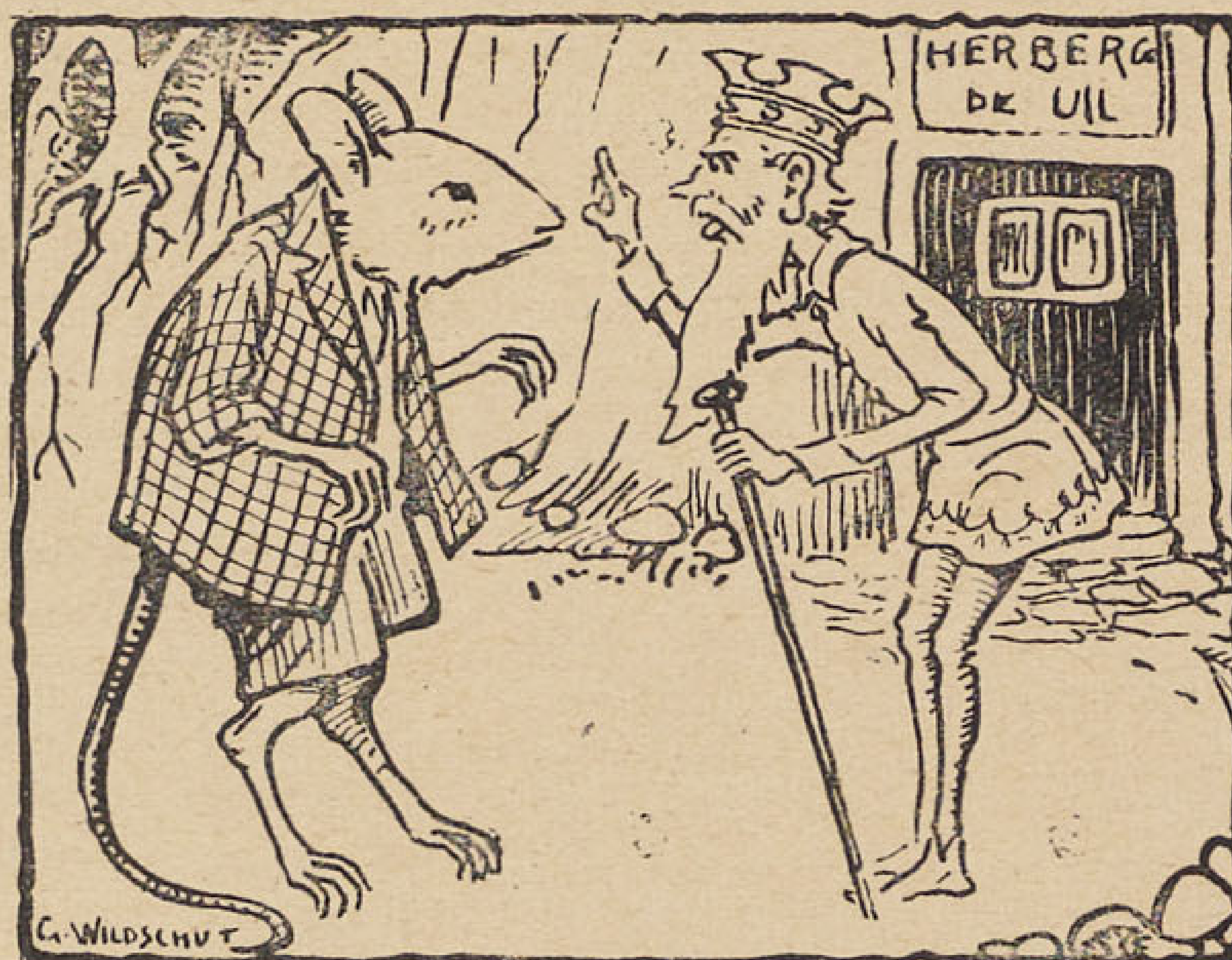
Moge de N.S.V.O. in Haarlem weldra een krachtig bolwerk zijn van het nationaal-socialistisch ideaal!

MOL ZWARTPELS EN RAT KNAAGTAND

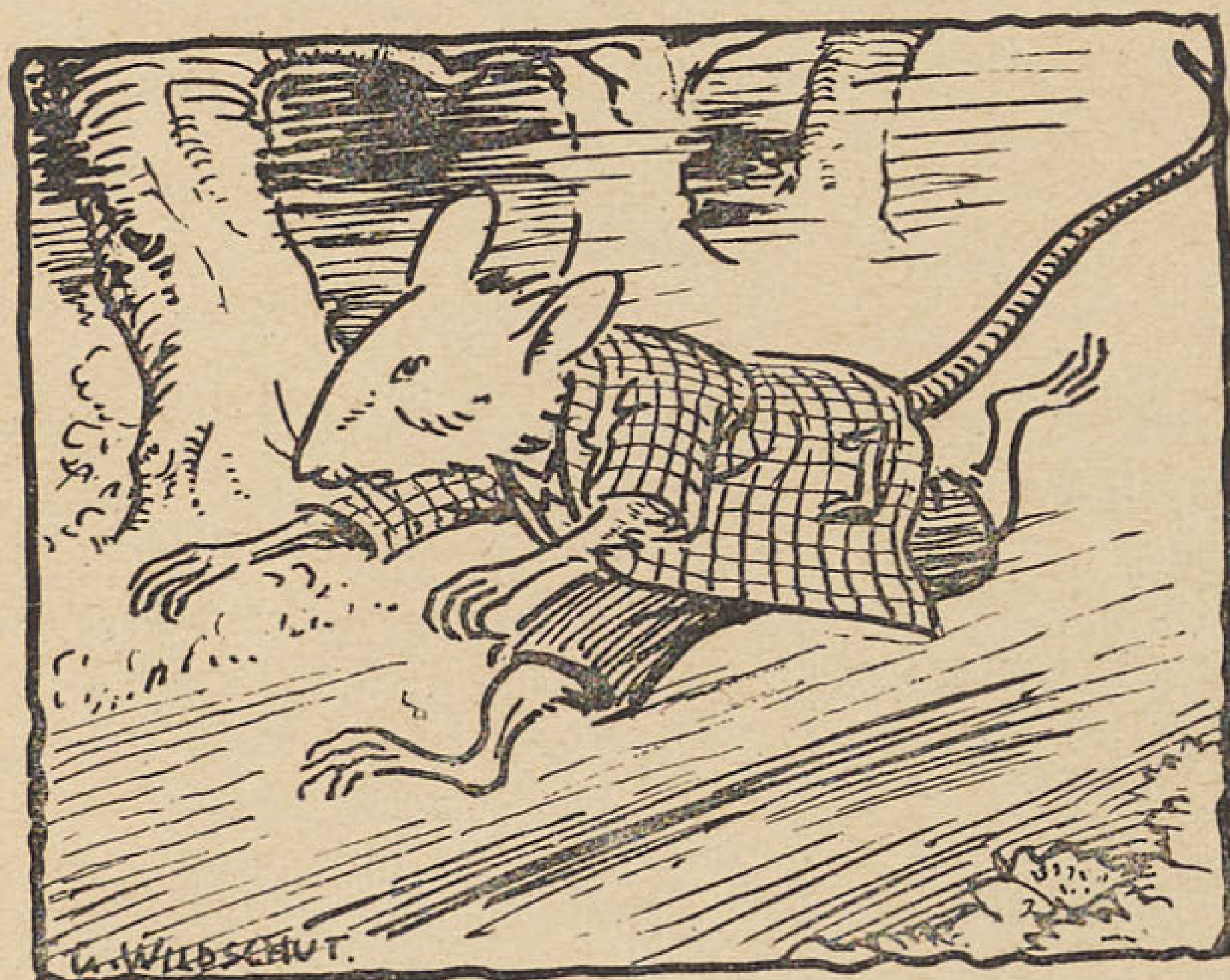
5. Alle stamgasten waren ontdaan en keken eerbiedig naar Knaagtand, die groeide van trots; zijn pijpje in het aschbakje legde en daarna een buiging voor den Koning maakte.

„Ik kom direct buiten, Majesteit", riep Knaagtand, en zelfbewust schreed hij naar de deur.

6. „Kijk eens hier, Knaagtand," zei de vorst, toen ze samen buiten waren, „ik heb je hulp noodig. Wil je een groote reis voor me maken? Je zult een heel eind met den trein moeten reizen."

Nu was Knaagtand in zijn hart dol op avonturen en als Zwartpels hem niet tegenhield zou hij al heel wat dwaze dingen gedaan hebben.

7. „Vindt Uwe Majesteit goed, dat ik eerst mijn vriend Zwartpels raadpleeg," vroeg Knaagtand, die niet graag de verantwoording voor zich alleen had.

„Goed, goed," zei de koning, „kom je dan vanavond je besluit meedeelen!"

8. Knaagtand rende naar zijn vriend, en liep bijna Zwartpels omver, die rustig aardappelen zat te schillen in zijn keukentje. Knaagtand vertelde wat de vorst hem had gevraagd en Zwartpels schudde afkeurend zijn hoofd. „Dwaasheid", mompelde hij.

En 's avonds ging hij met zijn vriend mee, om te trachten, den koning een anderen boodschapper te laten kiezen. Maar jawel. De vorst had een missie naar een elfenkoningin, heel ver weg, wel twee dagen reizen per spoor, zei hij. De Kroonprins wilde n.l. trouwen met die koningin, en bij zulk een deftige boodschap hoorde een gewichtige boodschapper.

Boekbespreking

De dageraad der volksche romankunst.

Jarenlang is het diep-donkere nacht geweest in de Nederlandsche letterkunde. Oppermachtig regeerde een kleine côterie van critici en schrijvers, die, elkaar de hand boven het hoofd houdend en pluimstrijkend, hun zoogenaamde „litteratuur" als de hoogste cultuurwaarde aan ons volk poogden op te dringen.

De namen van Vestdijk, Jacob Israël de Haan en vele anderen zijn onverbrekelijk verbonden aan boeken, die gespeend zijn van elke schoonheid en alle schaamtegevoel en die waarlijk beter zouden kunnen worden betiteld met den naam „vervolgdeel op de verzamelde werken van den Jood Freud" dan met den naam „romankunst".

Eenige jaren geleden werd er door de N.V. i.o. „De Batavier" een boekje van zekeren Wutse uitgegeven en door Nenasu verkocht onder den titel „Sluipend gif", waarin de schrijver een bloemlezing geeft van wat hier, zonder protest hoegenaamd, doch in tegendeel onder toejuiching van de Nederlandsche litteratuurcritiek, als kunst kon worden uitgegeven. En in een reeks artikelen, onder den titel „Het moeras der Nederlandsche letterkunde" bracht het Nationale Dagblad nog eenige fraaie bijzonderheden uit de litteraire keuken.

Natuurlijk zijn deze publicaties doodgezwegen en de zaak is op den ouden voet voortgezet. D.w.z. zoo nu en dan verscheen er hier en daar eens een roman die niet tot de pornografie in mooie bandjes behoorde, maar werkelijk zuivere kunst bevatte. Dikwijls was zulk een roman geschreven door een volkomen onbekende ster aan de litterairen hemel met als gevolg dat een dergelijk werk er zelden of nooit in slaagde door te dringen tot de litterair-critische kolommen der kranten of tijdschriften. Indien dit — als 't ware bij vergissing — eens een keer wel gelukte dan stierf het werk daar onder de handen van den betreffenden criticus (meestal een vriendje uit de bovendrijvende côterie) een roemloozen dood.

Het resultaat was in beide gevallen hetzelfde: het boek bereikte het publiek niet en de monopolistische positie voor de „hoog-litteraire" pornografie bleef bewaard. Van den buitenstaander moet het beeld dat de Nederlandsche litteratuur biedt wel zeer bedroevend zijn.

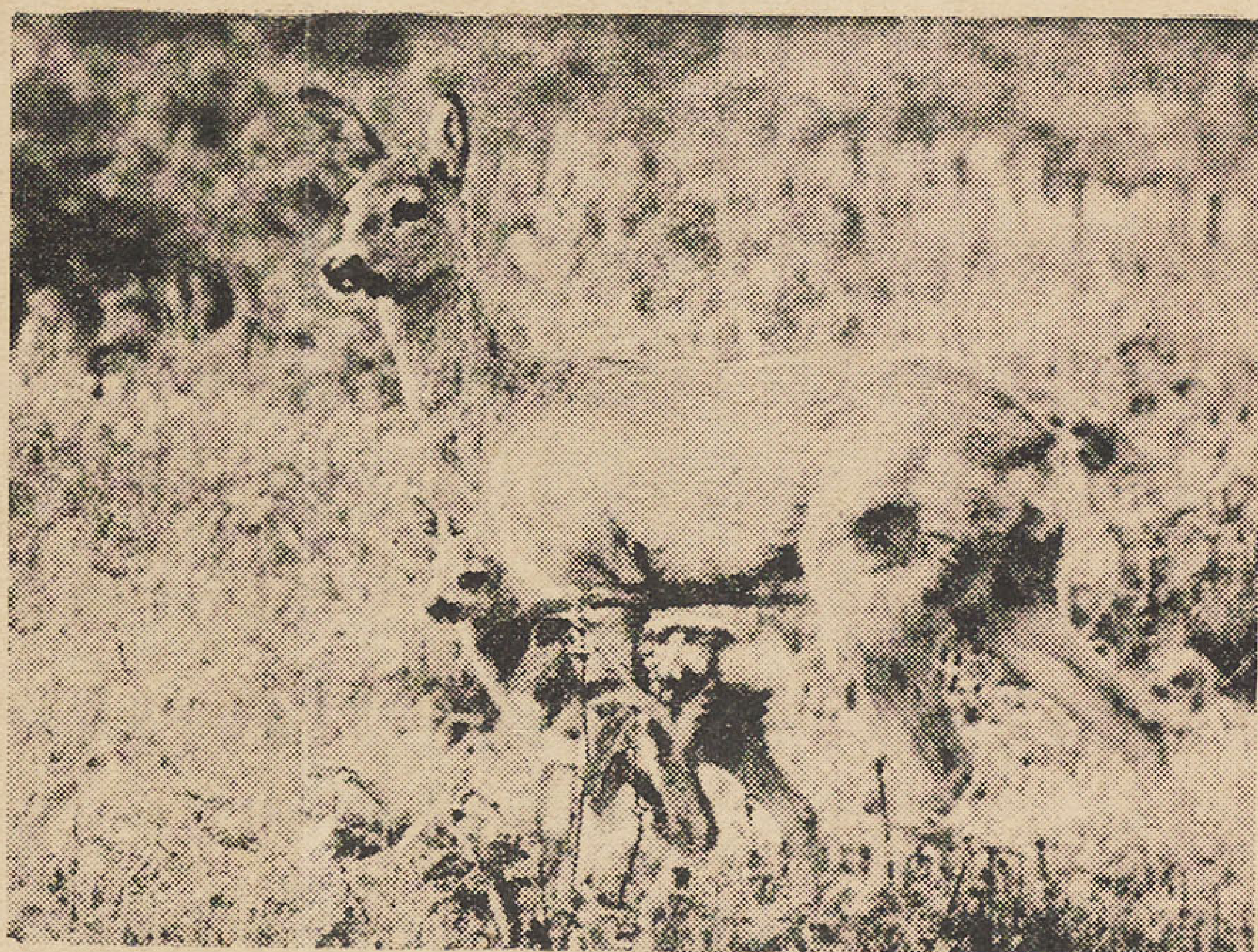
En toch hebben wij, die het letterkundig leven in Nederland regelmatig hebben gevolgd, af en toe kleine symptomen van een naderende dageraad bespeurd; en dit heeft ons, tegen alles in, toch het vertrouwen geschonken dat er eenmaal een nieuwe stralende dag zou aanbreken in het litteraire leven in Nederland. Immers, juist deze romans, die niet werden aangeprezen als hooge kunst, waren dikwijls van een zuiver, nobel gehalte al hadden zij dan misschien niet altijd die groote litteraire kwaliteiten, die voor groote kunst ook een vereischte zijn. De levensbeschouwing, die er in naar voren kwam, was gezond en normaal, in tegenstelling tot de levensbeschouwing die in de producten bijv. des heeren Vestdijk tot uiting kwam.

In navolging van „Bartje" zijn de laatste jaren verschillende streekromans ontstaan, die een beeld geven van het leven van een bepaalden stam van ons volk. Wij herinneren ons romans uit de Westfriesche streken (helaas zijn wij den naam van de schrijfster vergeten) en dezer dagen kregen wij een nieuwe roman van den Fries Evert Zandstra op onze boekentafel ter beoordeeling.

Het is niet de eerste roman van Zandstra; hij schreef reeds vroeger „Het klotsende meer", een beschrijving van het leven van het volk rondom de groote Friesche meren. En ditmaal neemt Zandstra ons mee naar de heide- en boschgebieden in Zuid-Oost-Friesland, rondom Beetsterzwaag. Hij leert ons den zwaren strijd van de eigengeërfde Friesche boeren op den dunnen zandgrond kennen, hij leert ons in „De vlammende Heide" de liefde voor dit deel van ons land en ons volk, dat hij zelf met zooveel liefde beschouwt en beschrijft. Evert Zandstra heeft in zijn beide romans getoond niet alleen een schrijver van goede kwaliteit te zijn maar — en dit is o.i. meer — ook te beseffen dat de weergave van leven en werken van ons eenvoudig en goed boerenvolk oneindig meer innerlijke waarde heeft, dan de beschrijving van allerlei afwijkingen en abnormaliteiten tot in de meest weerzinwekkende finesses.

De dageraad der volksche letterkunde schemert aan de horizont van den nog donkeren nacht; nog slechts zwakjes. Er zal nog veel moeten geschieden voor dat onze litteratuur gezuiverd is van den bedorven geest, die daarin tot op heden heerschte. Maar indien er nog meer romans geschreven werden als deze twee boeken van Evert Zandstra, die blijk geven van een gezonden volkschen geest, zooals die ons nationaal-socialisten uit het hart is gegrepen, dan twijfelen wij niet of de Nederlandsche letterkunde zal uit het moeras opgeheven worden en weer een eervolle plaats kunnen innemen naast de volksche letterkunde, die in het nieuwe Europa de plaats zal innemen van de ziekelijke quasi-artistieke fantasieën uit een vergaan tijdperk.

B. d. M.

Een hert met jong. Dreigt er gevaar voor het jong? De moeder zal het beschermen.

(Foto-archief)

Wij bouwen mee...

In het leven van ieder mensch komen oogenblikken, waarin hij zich gesteld ziet voor vraagstukken, die, bij verwezenlijking, zijn geheele leven kunnen veranderen. Wanneer hij zich, voor zoover dat natuurlijk in het leven van den mensch mogelijk is, in alle opzichten gelukkig gevoelt en hij ook de zorg om het dagelijksch bestaan niet kent, dan lijkt hem alles goed en is hij gezapig tevreden, zonder te letten op hetgeen om hem heen aan het veranderen is. Daarom ook worden diegenen, die moeite en zorg hebben, die dus den dagelijkschen strijd om het bestaan kennen en die een open oog hebben voor den nood van anderen, eerder gegrepen door den geest van den tijd, waarin wij thans leven en beginnen de gedachten van die menschen zich zoekende een weg te banen.

Doch voor dien mensch, dien zoeker, wordt het leven er niet gemakkelijker op; integendeel. Hij ziet dan, dat er eerst aan hemzelf zooveel valt te veranderen en menigeen is al spoedig geneigd om in al het goede dat hij zich voorneemt te verrichten, een fata morgana te zien. Dit komt mede hierdoor, omdat een mensch de neiging ertoe heeft vast te houden aan het oude, dat — hoewel niet altijd bevredigend — hem toch langzamerhand is vertrouwd geworden tegenover het nieuwe, dat zich onweerstaanbaar aan hem opdringt en waarvoor hij nog huiverig is. Wij zouden hier de vergelijking kunnen trekken met het kind dat van de eene naar de andere school moet; het ziet met angst den dag tegemoet dat het in de nieuwe wereld moet intreden, terwijl die nieuwe wereld misschien een toch veel betere is.

Wil men nu mee helpen bouwen aan een betere toekomst, dan dient men te breken met de oude democratisch-liberale begrippen. Even zoo min als de Geest der Vernieuwing, die over Europa is gekomen in den vorm van het Nationaal-Socialisme, is te keeren, even zoo min kunnen, ja mógen wij het nieuwe dat de menschheid wordt gegeven door de Voorzienigheid, weerstaan.

Wij hebben het te aanvaarden. Alleen wanneer een ieder aan deze roepstem gehoor geeft en wel metterdaad, kan er een betere samenleving ontstaan.

Op de puinhoopen van het oude zal het nieuwe zich mooier, rechtvaardiger ontplooien. De nieuwe Orde, die thans zich aandient in Europa, gaat gepaard met bloed en tranen, zooals ook daar de barensweeën zijn bij de geboorte van het kind.

Hoe kunnen, in hoofdzaak wij, vrouwen, ertoe bijdragen om daadwerkelijk mee te bouwen aan die betere toekomst? Door ons leven te richten op de gemeenschap; door ons eigen persoontje uit te schakelen. Dat wil niet zeggen, dat wij onze persoonlijkheid verliezen; integendeel, deze juist stellen wij in dienst van de gemeenschap. Allereerst echter moeten wij trachten onszelf, onze eigen kleine belangen opzij te zetten. Wanneer wij onzen arbeid instellen op het heil der gemeenschap, zal de ons opvolgende generatie dezen arbeid van ons kunnen overnemen, als de tijd daar is. Wij hebben dan onze taak vervuld en kunnen terugzien op een arbeidzaam leven, dat waard was geleefd te worden. Onze voldoening over dezen arbeid, zal dan onze schoonste belooning zijn.

Een echt Nederlandsch tafereeltje van het platteland. De klompen aan, een flink schort voor — in de stad vindt men ze zelden zoo.

(Foto-archief)

WIJ VRAGEN UW AANDACHT VOOR DE BROCHURE:

NATIONAAL-SOCIALISTISCHE GEDACHTEN OVER OPVOEDING EN ONDERWIJS

door Drs. P. DIJKEMA

die onder de schuilnaam „Klaas de Daedt" de opvoedingsproblemen meermalen in belangwekkende artikelen in „Het Nationale Dagblad" behandelde.

PRIJS 10 CENT
vrachtvrij huis 12 cent

Uitgave van:
NENASU — Postbus 2 — Leiden
Giro 207915 t.n. „Volk en Vaderland"

HELPT ONZE GETROFFEN ROTTERDAMSCHE KAMERADEN!

Vele getroffen Rotterdamsche kameraden gaan een harden winter tegemoet. Daarom moeten wij helpen waar wij kunnen. De leidster van het district Rotterdam der N.S.V.O., mevr. A. L. P. van Beek—Stout, Snellinckstraat 62 te Rotterdam, roept de Rotterdammers op om zich bij haar te melden als zij een kachel hebben, welke zij ten behoeve van de getroffen kameraden kunnen afstaan.

Kameraden, toont de daad!